

Het plan van Rob Jetten voor 100 miljoen drijvende zonnepanelen is complete luchtfietserij

Posted on 20 mei 2023 by Maarten van Andel

Klimaatminister Jetten trekt 45 miljoen euro uit voor 3 gigawatt zeezonvermogen in 2030. Dat zijn 7,5 miljoen drijvende zonnepanelen, die ook bij windkracht 10 en met tonnen zoutaanslag en meeuwenpoep goed moeten blijven werken.

Het zijn 2000 hectare zonneparken – zo groot als het Veerse Meer – waaronder plankton, algen, planten en dieren geen zonlicht meer krijgen en dus sterven. Dit is net als de 30.000 zeewindmolens waarover ik [onlangs](#) schreef een volstrekt onuitvoerbaar plan, met rampzalige milieuschade maar zonder milieueffectrapportage.

Van 3000 naar 15.000 zonnepanelen PER DAG

7,5 miljoen zonnepanelen in 7 jaar installeren betekent 3000 zonnepanelen per dag. En daar blijft het niet bij volgens TNO want voor 2050 zouden er nog eens 100

miljoen zonnepanelen bij moeten komen, in totaal goed voor 45 gigawatt piekvermogen – het maximale vermogen bij optimale omstandigheden – op zee.

Daartoe zouden we na 2030 twintig jaar lang zonder onderbreking 15.000 drijvende zonnepanelen per dag moeten installeren. We zouden dan 30.000 hectare zeewater in permanente duisternis hebben gehuld, vergelijkbaar met ons grootste nationale park de Oosterschelde. Deze milieuramp zou in zomernachten en op zomerdagen afwisselend niets en drie maal ons huidige gemiddelde nationale verbruik opwekken. Gedurende lange donkere winterweken zou er überhaupt weinig tot niets uitkomen. Ik ken geen concreet uitvoerings- en exploitatieplan, en ik kan me ook niet voorstellen hoe dat eruit zou zien.

TNO lijkt de minister de broodnodige politieke rugdekking te geven voor onuitvoerbare klimaatplannen met desastreus milieuschade, maar is niet democratisch aanspreekbaar op die rugdekking. Het is hoog tijd dat meer burgers, politici, journalisten en wetenschappers zich verdiepen in de huidige klimaatplannen, en zonder last en ruggenspraak publiceren wat ze daarvan vinden. Anders keert over 5-10 jaar de wal van de realiteit het schip van de politieke luchtfietserij, met alle gevolgen van dien.

Het baart mij grote zorgen dat het noodzakelijk blijkt om een soort mythebreker van megalomane klimaatambities te moeten zijn. Ik ken niet één grootschalig plan voor hernieuwbare energie dat niet tenminste tienvoudig faalt op de snelheid van uitvoering. Politici en energiebedrijven blijven beweren dat ze, ter vergelijking, in een uur van Amsterdam naar Sydney kunnen vliegen.

Dat laatste is simpel te ontcrachten, maar energie is anders dan afstand een onzichtbare grootheid waarbij de meeste mensen geen gevoel voor verhoudingen hebben. Daarom vergt het zorgvuldig rekenwerk om de uitvoerbaarheid van allerlei energieplannen te analyseren.

Kenmerken van onuitvoerbare energieplannen

Ik ben zeker niet de enige die dat rekenwerk doet, maar het blijkt ondoenlijk om op de golven van miljardensubsidies de niet aflatende stroom van volstrekt onuitvoerbare energieplannen bij te houden. Ze zijn wel herkenbaar aan een aantal algemene kenmerken:

- Optimisme, zonder benoeming van nadelen en bijbehorende netcapaciteit, opslagcapaciteit en opslagverliezen.
- Opgesteld (piek)vermogen (bij ideale omstandigheden) in gigawatt, zonder jaarlijkse energieopbrengst in terawattuur.
- Percentages, zonder benoeming van aantallen terawatturen en hectares.
- Meegaande journalisten of wetenschappers, zonder kritische vragen.
- Lange termijndoelen, zonder concrete uitvoeringsplannen.
- Oproep tot meer tempo, zonder concrete invulling van wat daarvoor nodig is.
- Hoge kosten, zonder concrete doelmatigheidsanalyse.

Zodra u deze kenmerken ontwaart is het tijd om achterdochtig te worden. Een verhaal dat te mooi lijkt om waar te zijn is dat ook, totdat in cijfermatig detail is aangetoond dat het echt kan.

Raad van State hekelt gebrek aan begrotingsdiscipline

Klimaatminister Jetten smijt met tientallen miljarden belastingeuro's voor al deze onuitvoerbare plannen. Geldminister Kaag legt hem geen strobreed in de weg, ondanks snel toenemende begrotingskrapte. De Raad van State – nota bene met de Koning als voorzitter twee handen op één buik met de regering – hekelt het 'expansieve begrotingsbeleid' van het kabinet, het gebrek aan doelmatigheid van peperdure klimaatplannen, en het gevaar van onderuitputting daarvan.

Onderuitputting betekent dat de begrote uitgaven niet tijdig en doelmatig kunnen worden besteed, door gebrek aan arbeidskracht, materieel, grondstof en ruimte. De luchtfietserij van 100 miljoen drijvende zonnepanelen is daar één van de vele voorbeelden van.

100 miljoen zonnepanelen en 30.000 windmolens op zee gaan er nooit komen

Het staat nu al vast dat die 100 miljoen drijvende zonnepanelen er nooit gaan komen, net zomin als die 30.000 zeewindmolens. Het fnuikende is dat dat mogelijk pas na 2030 duidelijk zal worden, als alle huidige machthebbers en ondernemers van het toneel verdwenen zijn. Toekomstige machthebbers en ondernemers blijven dan samen met onze kinderen opgescheept met onbetaalbare, onuitvoerbare, in

wetten vastgelegde klimaatplannen, waarvoor ze niemand meer ter verantwoording kunnen roepen.

Verkrachting van de Noordzee

Het goede nieuws is dat er door de onuitvoerbaarheid van al die plannen minder vogels en vissen zullen sterven dan we nu moeten vrezen. Evengoed zullen overheden en energiebedrijven nietsontziend de Noordzeewateren, -gronden en -luchten gaan verkrachten. Dat doen ze in feite nu al, zonder gedegen milieueffectrapportages. Er moet nog veel onderzoek worden gedaan naar de effecten op zeefauna en -flora, weet ook TNO.

Daarmee wordt het voorzorgsprincipe – niet bouwen zolang er bekende en onbekende milieuschade kan optreden – met voeten getreden. Daarmee wordt tevens concrete milieuschade in het hier en nu door wind- en zonneparken ondergeschikt gemaakt aan mogelijke milieuschade na 2050 door CO₂-uitstoot.

De rijksoverheid houdt mij en mijn gemeente aan het voorzorgsprincipe en de plicht van milieueffectrapportage. De rijksoverheid houdt zichzelf daar niet aan. De rijksoverheid houdt mij en mijn gemeente aan doelmatige besteding van publieke gelden. De rijksoverheid houdt zichzelf daar niet aan. De rijksoverheid lanceert de ene na de andere peperdure klimaatambitie, van mijn belastinggeld, zonder concrete uitvoeringsplannen en doelmatigheidsanalyses. Ik constateer met recht-toe-recht-aan rekenwerk dat geen enkele van die klimaatambities in de verste verte uitvoerbaar is.

Evenwichtiger balans tussen enthousiasme en kritiek

Dat alles is niet goed voor mijn vertrouwen in de rijksoverheid. Het valt mij steeds moeilijker om onze bewindslieden en volksvertegenwoordigers nog serieus te nemen, in het licht van zoveel onbewuste onwetendheid. Ik verdenk onze politici er althans niet van dat ze *willens en wetens* volstrekt onuitvoerbare plannen goedkeuren. Het zou mij helpen als men kritische analyses van mij en vele anderen serieus gaat nemen. Ons klimaat- en energiebeleid is beslist gebaat bij een evenwichtiger balans tussen enthousiasme en kritiek.

[Maarten van Andel](#) publiceert zijn heldere analyses van het vaak wonderlijke Nederlandse en Europese klimaat- en energiebeleid in Wynia's Week.

Wynia's Week wordt gedragen door **de vrijwillige bijdragen van de abonnees**. Doet u mee? Doneren kan op verschillende manieren. **Kijk [HIER](#)**. Hartelijk dank!